

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Niezabitowski

Protokolant: Aneta Chardziejko

po rozpoznaniu w dniu 5.07.2016 r. sprawy D. W. obwinionej o czyny z art. 117 kw w zw. z art. 10 pkt 2 ustawy o utrzymaniu w czystości i porządku w gminach w zw. z § 15 regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy N.

na skutek apelacji obwinionej od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VII Wydział Karny w Hajnówce z dnia 3 marca 2016 r. (sygn. VII W 406/15):

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od obwinionej na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. R. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym

II. Zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł. (trzydziestu złotych) tytułem opłaty za II instancję i obciąża ją zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł. (pięćdziesięciu złotych)

UZASADNIENIE

D. W. została obwiniona o to, że:

1. w okresie czasu od dnia 01 kwietnia 2015 roku do dnia 23 czerwca 2015 roku w m. N. ul. (...), nie zachowała nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu psów, w wyniku czego biegały po posesjach należących do J. R. oraz Państwa S.,

tj. o wykroczenie z art. 77 k.w. w zw. z art. 10 pkt. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w zw. z § 15 regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy N.

2. w okresie czasu od dnia 15 maja 2015 roku do dnia 15 czerwca 2015 roku, przy ul. (...) w N., nie pozbywała się psich odchodów z terenu swojej nieruchomości, przez co zalegające przy ogrodzeniu działki fekalia, wydzielając odór, były uciążliwością dla J. R.,

tj. o wykroczenie z art. 117 k.w. w zw. z art. 10 pkt. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w zw. z § 15 regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy N.

Wyrokiem z dnia 3 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w Hajnówce uznał obwinioną za winną tego, że w okresie od 1 kwietnia 2015 roku do 10 czerwca 2015 roku w m. N. przy ul. (...), nie zachowała zwykłych i nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu psów, także wynikających z § 15 Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy N., w wyniku czego przedostawały się one poza posesję obwinionej i biegały po posesjach sąsiednich należących do J. R. oraz J. i E. S., uznając, że czyn ten stanowi wykroczenia z art. 77 k.w. i z art. 10 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach z dnia 13 września 1996 roku oraz o to, że w okresie od dnia 15 maja 2015 roku do dnia 15 czerwca 2015 roku, przy ul. (...) w N., będąc właścicielką tejże posesji z racji czego spoczywał na niej obowiązek utrzymania jej w czystości, nie zapewniła właściwego utrzymania na niej

czystości i porządku w sposób określony w § 15 Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy N., nie pozbywając się z niej psich odchodów, przez co zalegające przy ogrodzeniu działki fekalia, wydzielając odór, były uciążliwością dla właściciela sąsiedniej posesji -J. R., uznając, że czyny te stanowią wykroczenia opisane art. 117 §1 k.w. oraz 10 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach z dnia 13 września 1996 roku,

i za tak przypisane wykroczenia na podstawie art. 117 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 200,00 złotych.

Ponadto zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,00 złotych tytułem opłaty oraz obciążył ją zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,00 złotych, a także zasądził od niej na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. R. jego uzasadnione wydatki z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika - w kwocie 180,00 złotych, oraz na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. R. kwotę 10,20 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego w związku z uczestnictwem w rozprawie.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości obwiniona, która powołując się na art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. zarzuciła:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym ustaleniu, iż obwiniona w okresie od 1 kwietnia 2015 roku do 10 czerwca 2015 roku nie zachowywała zwykłych i nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu psów oraz w okresie od 15 maja 2015 roku do dnia 15 czerwca 2015 roku nie zapewniła właściwego utrzymania czystości i porządku na nieruchomości przy ul. (...) w N., nie pozbywając się z niej psich odchodów;

II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia – art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. – polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i oparcia wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, poprzez przyznanie wiarygodności zeznaniom J. S., E. S., J. R. i K. R..

Wskazując na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie jej od popełnienia zarzuconych czynów ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bielsku Podlaskim.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej nie zasługiwała na uwzględnienie. Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrola odwoławcza prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji w oparciu o zgromadzone dowody prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i następnie – pomimo kwestionowania przez obwinioną jej odpowiedzialności - wyciągnął z niego trafny wniosek co do tego, iż dopuściła się obu zarzucanych jej wykroczeń. Ogólnikowość apelacji, wynikająca przede wszystkim z braku sformułowania uzasadnienia konkretnych zarzutów znacznie utrudnia przeprowadzenie kontroli odwoławczej. Zdaniem Sądu Okręgowego, należy jednak stwierdzić, że de facto zarzuty skargi są wynikiem odmiennej oceny dowodów i jako takie nie zasługują na aprobatę. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd wadliwej oceny dowodów.

W okolicznościach niniejszej sprawy niewątpliwie istniały dwie przeciwstawne wersje w zakresie obu zarzucanych obwinionej wykroczeń. Obowiązkiem Sądu I instancji była zatem ich weryfikacja, z jednej strony pod kątem spójności i konsekwencji w zeznaniach (wyjaśnieniach) osób je przedstawiających, z drugiej, z perspektywy innych dowodów i z trzeciej, pod względem zasad logiki i doświadczenia życiowego. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy wywiązał się z w pełni z powyższego obowiązku. Poddał bowiem rzeczowej, logicznej i przekonującej analizie wszystkie dowody zgromadzone w toku postępowania, w tym między innymi wyjaśnienia obwinionej oraz kwestionowane przez nią zeznania świadków w osobach: J. S., E. S., J. R. i K. R.. Wskazał przy tym logiczne powody, dla których uznał za wiarygodną wersję podaną przez tychże właśnie świadków oraz dla których zanegował wersję obwinionej. W pisemnych motywach wyroku szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko, wskazując przy tym fakty, jakie

uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych. Sądowa ocena dowodów, wbrew twierdzeniom apelującej nie wykazuje błędów natury faktycznej lub logicznej, nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Stanowisko Sądu Rejonowego zyskało w tej sytuacji pełną aprobatę Sąd Okręgowy. Nie budzi wątpliwości, iż obwiniona w okresie od 1 kwietnia 2015 roku do 23 czerwca 2015 roku nie zachowała należytych środków przy trzymaniu swoich psów w wyniku czego biegały po posesji sąsiadów, czym wypełniła znamiona wykroczenia z art. 77 k.w. w zw. z art. 10 pkt 2 ustawy o utrzymaniu w czystości i porządku w gminach w zw. z § 15 regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy N.. Świadczą o tym jednoznacznie zeznania świadków w osobach K. i J. R. oraz E. i J. S..

Zdaniem Sądu Okręgowego nie może być mowy o jakimkolwiek błędzie Sądu I instancji w zakresie oceny wiarygodności twierdzeń w/w. Sam fakt istnienia sytuacji konfliktowych pomiędzy obwinioną, a sąsiadami nie oznacza jeszcze, iż z tego tylko powodu należało odmówić im wiarygodności. Tego typu zarzut można by bowiem skutecznie sformułować także pod adresem obwinionej. Co więcej okoliczność, iż psy D. W. biegały po posesji sąsiadów została ponadto potwierdzona przez inne dowody. Przede wszystkim wskazać tu należy na dokumentację fotograficzną obrazującą ślady psich łap oraz miejsca podkopów pod ogrodzeniem posesji oskarżyciela posiłkowego (k.18 i nast.), sporządzoną przez funkcjonariusza policji A. G.. Świadek wykonał także stosowną notatkę urzędową z interwencji, na której był z innym funkcjonariuszem A. M. (k.1). Okoliczności przez nich wskazane podczas interwencji w dniu 15 czerwca 2015 roku obydwaj policjanci potwierdzili także słuchani przed Sądem (k. 141 i nast.).

To w oparciu o te właśnie dowody, słusznie uznał Sąd I instancji iż obwiniona nie zachowała nie tylko zwykłych, ale także i nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu swoich zwierząt. Niewątpliwie będące w jej władaniu psy miały możliwość swobodnego opuszczenia posesji i poruszania się poza jej obrębem w sposób przez nią niekontrolowany. W realiach niniejszej sprawy zwykłymi środkami była konieczność trzymania psów na ogrodzonej posesji, czego nie uczyniła. Słusznie uznał Sąd I instancji, iż wskazana przez obwinioną okoliczność, iż jej psy ewentualnie mogły przedostać się przez zgniłe, osłabione ogrodzenie sąsiadów nie zwalniało jej od nadzoru nad psami, aby takiej możliwości je skutecznie pozbawić.

Ponadto obwiniona uchybiła jednocześnie nakazanym środkom ostrożności przy trzymaniu zwierząt obowiązującym na terenie miejsca jej zamieszkania. Obowiązujący w dacie czynu § 15 regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy N. z dnia 23 stycznia 2013 roku (Uchwała Nr XXVI/156/13 Rady Gminy N.) określa obowiązki osób utrzymujących zwierzęta domowe, mające na celu m.in. ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi. Należy do nich m. in. stały i skuteczny nadzór nad zwierzętami domowymi.

Jednocześnie obwiniona jako właścicielka nieruchomości w myśl art. 5 ust 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 września 1996 roku utrzymania czystości i porządku w gminach winna natomiast zapewnić utrzymanie czystości i porządku przez realizację tego regulaminowego obowiązku. Sąd tym samym słusznie uznał, iż zachowanie skarżącej wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 77 k.w. w zw. z w/w przepisami. Zdaniem Sądu Okręgowego nie budzi wątpliwości także i to, iż obwiniona dopuściła się również drugiego z zarzucanych jej wykroczeń z art. 117 k.w. w zw. z art. 10 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w zw. z § 15 regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy N.. Okoliczność, iż D. W. nie sprzątała psich odchodów z terenu swojej posesji wynika z zeznań E. S.J. i K. R., a także funkcjonariuszy policji A. M. i A. G.. Dokonana i w tym zakresie ocena zeznań świadków nie jest obarczona błędem i zyskała w pełni aprobatę Sądu Odwoławczego. Co więcej okoliczność, iż faktycznie obwiniona nie sprzątała psich odchodów przyznała po części sama podsądna. Wskazała bowiem, iż faktycznie jej pies załatwia się przy płocie oskarżyciela posiłkowego. W okresie objętym zarzutem nie przebywała w domu przed ponad 2 tygodnie i choć zleciła utrzymanie w czystości posesji swojemu pracownikowi K. G., ten tego nie uczynił (k.92). W świetle powyższych dowodów wina obwinionej w zakresie drugiego wykroczeń nie budzi wątpliwości.

W tej sytuacji zawartą w treści apelacji wyjątkowo lakoniczną argumentację kwestionującą sposób procedowania Sądu I instancji, jak i podważającą prawidłowość wysnutych na jej podstawie wniosków, według Sądu Okręgowego uznać należało za nic innego, jak gołosłowną i dowolną, a przy tym pozbawioną obiektywizmu interpretację ustalonego

stanu faktycznego. Podsumowując powyższe rozważania, w ocenie Sądu Okręgowego należało w pełni zaaprobować wniosek Sądu Rejonowego, że zgromadzone w sprawie dowody dawały uzasadnione podstawy do przypisania D. W. popełnienia zarzucanych jej wykroczeń.

Także wymierzona obwinionej kara grzywny nie budzi swym wymiarem zastrzeżeń. Sąd I instancji uwzględnił wszelkie okoliczności istotne dla jej wymiaru - zarówno o charakterze podmiotowym jak i przedmiotowym - i nadał im właściwą rangę. Wymierzona w wysokości 200 złotych kara grzywny uwzględnia nie tylko dotychczasową niekaralność obwinionej, ale również jej sytuację finansową, związaną z osiąganymi dochodami w wysokości 1000 złotych miesięcznie (k.35), co czyni ją dolegliwością w pełni adekwatną do wagi przypisanych jej wykroczeń, a zarazem możliwą do spełnienia przez skarżącą bez nadmiernego dla niej uszczerbku.

Nie stwierdzając innych uchybień, które podlegają kontroli Sądu Odwoławczego z urzędu, Sąd Okręgowy wyrok w zaskarżonej części utrzymał w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 627 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpsw i art. 118 kpsw w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U z 2001 r. nr 118, poz. 1269).

O opłacie za II instancję w oparciu o art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 poz. 223 z późn. zmianami).

Na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 art. 627 k.p.k. w zw. z art. 118 § 1 i 3 k.p.w. i § 11 pkt 3 i pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) Sąd zasądził od obwinionej na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę z tytułu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym.